

Nr. 1

TIMIS NEVYKĖLIS

PADARYTA KLAIĐŲ

„Timis Nėvykėlis –
pats geriausias!“

Jeff Kinney,
„Nėvykėlio
dienoraščio“
autorius

STEPHAN PASTIS

1

SKYRIUS

Bla, bla, bla, bla, bla

Ką gi, meskime visas tas nuobodybes. Mano pavardė Nevykėlis. Timis Nevykėlis. Atrodau šitaip:

Kadaise mano šeimos pavardė buvo Netikėlevičiai. Bet kažkas ją pakeitė. Dabar ji tokia, kaip sakiau. Ir prašyčiau pasilaikyti savo „netikėliškus“ juokelius. Aš visai ne toks. Aš seklių

agentūros ikūrėjas, prezidentas ir valdybos pirmininkas, pavadinau ją savo vardu: UAB „Netikėlis“. UAB „Netikėlis“ yra geriausia seklių agentūra mieste, veikiausiai ir visoje valstijoje. Ko gero, ir visoje šalyje.

Knyga, kurią laikai rankose, – istorinės reikšmės mano, kaip seklio, gyvenimo aprašymas. Viskas joje paremta kruopščiai patikrintais faktais. Visi piešiniai – mano paties. Mėginau prispausti verslo partnerį, kad jis iliustruotų, bet jam nepavyko. Štai kokį jis nupiešė mano portretą:

Nusprendžiau išspausdinti šią istoriją, nes mano patirtis bus neįkainojama kiekvienam, norinčiam būti sekliu. Paskaityk, kokie atsiliepimai:

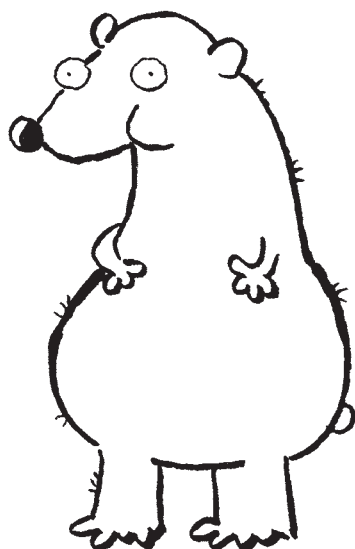
**„Neįkainojama kiekvienam,
norinčiam būti sekliu.“
Anonimas**

Bet ir mane sėkmė aplankė ne per vieną naktį. Teko įveikti didžiules kliūtis. Kad ir tokias:

- 1) savo motiną;
- 2) savo mokyklą;
- 3) savo kvailį geriausią draugą;
- 4) savo baltąjį lokį.

Be abejo, tau kyla tas pats klausimas kaip ir visiems, kuriems išvardiju šias kliūtis: kodėl geriausiu draugu pasirinkau kvailį? Prie to dar prieisiu. O kol kas turiu pasakyti žodelį kitą apie septynių šimtų kilogramų baltąjį lokį.

Jo vardas Builis.

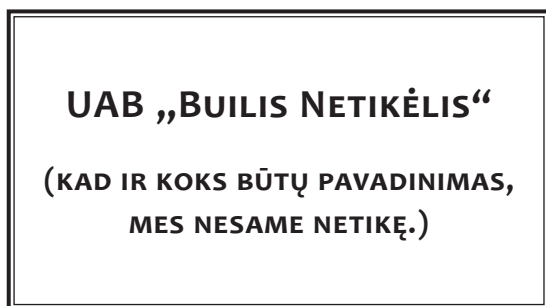

Builis

Builio namai Šiaurėje tirpsta. Todėl jis ir klajojo ieškodamas maisto, o tada užtiko mano katino dubenėlį. Dabar jis yra už 5021 kilometro nuo ankstesnių savo namų. Taip, gerokai teko pasibastyti, kol rado katino dubenėlį, – bet mes perkame gerą kačių édalą. Deja, mano katinas jau kačių rojuje (o gal kačių skaistykloje, nes visai nebuvo meilus) – užtat aš turiu baltąjį lokį.

Iš pradžių Builis atrodė gana uolus ir patikimas, todėl ir sutikau priimti jį į savo agentūrą partneriu. Vis dėlto pasirodė, kad jo uolu-

mas ir patikimumas – tik klasta. Baltieji lokiai linkę į tokias niekšybes. Bet nenoriu daugiau apie tai kalbėti. Taip pat nenoriu čia aiškinti, kodėl sutikau kai ką pakeisti mūsų agentūros pavadinime – dabar jos reklama adresų knygoje atrodo taip:

O dabar man reikia eiti – skambina Timi-fonas.

2

SKYRIUS

Saldžiavalgiui nesaldu,
nes dingo visas jo šokoladas

Skambina Gunaras. Klasės draugas, kaimynas, o dabar – tiesiog dar vienas pilietis, netekęs savo Helovino saldumynų. Aš užsivertęs daugybe saldumynų bylų. Jos ne tokios, kad patrauktų spaudos dėmesį, bet uždarbis geras. Tad pažadinu partnerį ir šoku ant Netikėliamobilio.

Keletas žodžių apie Netikėliamobilį. Iš tikro jis nevadinamas Netikėliamobiliu. Jis vadi-

namas riedžiu. Priklauso mano mamai. Išlošė jį loterijoje. Ir nustatė visokių apribojimų, kada ir kaip galiu juo naudotis.

Nusprendžiau, kad taisyklė neaiškiai apibrėžta, todėl juo naudojuosi. Kol kas mama neprieštarauja. Dėl to, kad nieko nežino.

Čia prieiname prie vieno esminių UAB „Builis Netikėlis“ veiklos principų, įamžinau jį rašalu ant kairiojo savo bato pado.

Vienintelis Netikėliamobilio trūkumas – greitis. Kai kur nors važiuoju, o Builis eina – jis visada nukanka ten pirmas. Būtų dar pakenčiama, betgi ten lapatuodamas Builis daro pertraukėles ir dar spėja nusnūsti.

PU PU PU

Tad visai nesistebiu, kad man atvažiavus prie Gunaro namų Builis jau ten ir daro tai, ką dažniausiai daro, kai pirmas atvyksta į vietą. Prieš pasakydamas, ką jis daro, noriu kai ką paaiškinti. Seklio darbe svarbiausia – pirmas įspūdis. Klientas vos užmetęs akį turi suvokti, kad jo nusamdytas seklys yra (a) profesionalas, (b) kietas ir (c) apdairus.

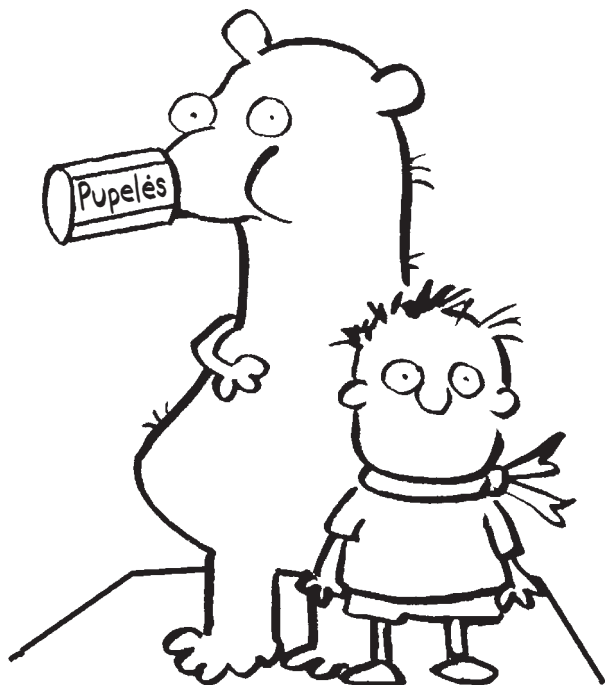
Visa tai akimirksniu gali sugriūti, jeigu klientas pirmą išpūdį apie savo seklį susidarys štai šitokį:

ŠLAMŠT ŠLAMŠT ŠLAMŠT

Aš jau tiek kartų auklėjau Buiį, kaip blogai ryti atliekas iš kliento šiukšliadėžės, jog imu įtarti, kad jis sąmoningai kenkia agentūrai. Mano laimei, kol pabeldžiu į Gunaro duris, Bui-

lis spēja išlaižyti visas skardines šiukšliadėžėje ir atsistoja šalia manęs prie slenksčio.

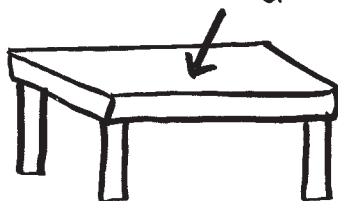

Gunaras atidaro duris ir veda mus į nusi-kaltimo vietą. Rodo į tuščią stalą šalia lovos.

– Va čia stovėjo plastikinis moliūgas, pilnas saldainių, – sako ir rodo į stalą. – O dabar jis dingęs.

Nužvelgiu stalviršį. Iš to, koks jis tuščias, aišku, kad moliūgas dingęs.

Nieko nėra

Gunaras ima vardyti, kokie saldumynai dingę:

- Du batonėliai „Mars“, vienas „Twix“, septyni šokoladukai „3 muškietininkai“, penki „Kit Kat“, vienuolika „Almond Joys“, penki snikeriai, „Abba-Zaba“ ir aštuoni saldainiai „Heršio bučiniai“.

Gunaras pažvelgia į mane.

- Ar viską rašaisi?

- Be abejo, viską rašausi.

– Pradėkime nuo esminių dalykų, – sakau klientui, – tokių kaip užmokestis. Priimu grynais, čekiais ir kredito kortele.

Iš tikrųjų nepriimu kortele (nes jos neturiu), bet tai skamba profesionaliai, todėl pami-
niu ir ją.

– Kiek tai kainuos? – klausia klientas.

– Keturi doleriai už dieną plus išlaidos.

– Išlaidos? – perklausia Gunaras.

– Vištienos kepsneliai didžiajam vyrui, – sakau ir rodu į Builį.

Builis suriaumoja, atrodo labai baugiai... – kol nusiverčia aukštiełninkas ir sulaužo Guna-
ro stalą.

Suprantu: Bوليو vištienos kepsnelių porcija sumažėjo. Paaškinu Gunarui, kad, mano skaičiavimu, tyrimas truksiąs šešias savaites. Begalė liudytojų. Veikiausiai prireiks keletą kartų skristi lėktuvu.

– Pats rasiu, kaip išeiti, – pagaliau sakau jam.

Žingsniuodamas koridoriumi praeinu pro Gunaro brolio Geibo kambarį. Geibas sėdi ant savo lovos, visas apsiskleidęs saldinių popierėliais. Veidą išsiterliojęs šokoladu, ant grindų – tuščias plastikinis moliūgas.

Visada akylai ieškodamas įkalčių, seklio užrašuose pasižymiu svarbią pastabą.

